

Forhandling

Kl. 09:11

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig? Fru Line Barfod.

Kl. 09:11

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Dette lovforslag er jo blevet hastet igennem Folketinget. Det har ikke været i høring, man har ikke villet afvente den Offentlighedskommission, der sidder og arbejder, men man har ment, at det var fuldstændig afgørende, at man meget, meget hurtigt fik lukket for offentlighedens indsigt i ministrenes gøren og laden – i, hvad ministrene foretager sig i deres embede.

Vi har stillet en lang række spørgsmål, men det er stadig ikke lykkedes at få nogen saglige argumenter for, hvorfor det her lovforslag er så nødvendigt, hvorfor lovforslaget skal have tilbagevirkende kraft, og hvorfor det haster sådan med at få det gennemført. Det fremgår af adskillige ministersvar, at der til en række ministre i marts 2009 er blevet indgivet en begæring om aktindsigt i ministerens kalender for november 2008. Besvarelserne på de begæringer, der er kommet i marts, er blevet udsat på grund af principielle overvejelser om forståelsen af reglerne for aktindsigt. Det fremgår ikke af besvarelserne fra ministrene, hvorved disse begæringer om aktindsigt fra marts 2009 adskiller sig fra tidligere begæringer om aktindsigt, som ministerierne tidligere har kunnet behandle.

Derfor er det altså stadig her ved tredjebehandlingen fuldstændig uafklaret, hvad det var, der i marts 2009 fik regeringen til at beslutte at stoppe for aktindsigt i ministerkalendere og i al hemmelighed arbejde på at ændre lovgivningen og stoppe for muligheden for aktindsigt. Jeg håber, at vi på et eller andet tidspunkt kan få opklaret, hvad det var, men det fremstår altså stadig væk fuldstændig uklart, og man har ikke oplyst Folketinget om det.

Et argument for ændringen af loven har været, at ministres private aftaler ikke skulle være offentligt tilgængelige. Selvfølgelig skulle offentligheden ikke have indsigt i, hvornår ens barn skal til tandlæge eller man skal til skolehjem-samtaler, eller hvad der ellers har været brugt af argumenter. Men det argument holder bare ikke, efter at et flertal i Folketinget ved andenbehandlingen nedstemte Enhedslistens ændringsforslag om, at private aftaler skulle være

undtaget fra aktindsigt, og at det skulle skrives krystallklart i loven. Så det argument, at det er for at holde private aftaler uden for, at man vedtager det her lovforslag, holder altså ikke.

Så kunne et argument være, at der kommer alt for mange begæringer om aktindsigt i ministerkalendere, og at det giver en meget stor arbejdsbyrde for de ansatte i ministerierne. Derfor har vi spurgt hvert eneste ministerium om, hvor mange begæringer om aktindsigt de har fået, siden regeringen tiltrådte for snart 8 år siden. Vi har i tillægsbetænkningen optrykt listen over de svar, der er kommet fra samtlige ministerier, og det svinger mellem 4 begæringer om aktindsigt og 21 begæringer om aktindsigt, som er det højeste tal. Altså, det ministerium, der har haft allerflest begæringer om aktindsigt, har haft 21 begæringer på 7½ år. Det kan altså heller ikke være argumentet, at man vil få for stor en arbejdsbyrde.

Så har man jo sagt, at det her er en samlet aftale, og at der samlet set kommer mere åbenhed. Vi gav godt nok køb på offentlighedens adgang til at kigge i kalenderen, men så kommer der nogle andre oplysninger på nettet. Det har vi så bare ikke kunnet få svar på. Der står nogle overordnede hensigtserklæringer i den aftale, som de politiske partier har indgået, men den vejledning, der skal komme, har vi ikke kunnet få lov til at se; den kommer først, når lovforslaget er vedtaget. Og det bliver ikke sådan, at borgerne får retskrav på at se de oplysninger, som man har en hensigt om at lægge offentligt frem – det bliver op til ministrene. Hvis der så senere er nogle, der afslører, at noget ikke er med, er det jo bare ærgerligt. Det er ikke noget, der har nogen konsekvenser.

Jeg synes, det er værd at se på, hvad det er, der foregår i det britiske parlament i øjeblikket. Der har de en meget stor skandale, fordi adskillige medlemmer af det britiske parlament er blevet taget i at få godtgjort en lang række udgifter, der ikke har noget som helst med deres parlamentsarbejde at gøre. Skandalen er så stor, at parlamentets formand har måttet gå af, og at adskillige politikere bliver trukket væk fra deres politiske karriere. Det synes jeg altså burde give anledning til noget overvejelse og selvransagelse: Når man lukker for offentligheden, lukker for den kontrol, der ellers løbende kan være, og som skal sikre, at magthaverne ikke begynder at misbruge skatteborgernes penge, så risikerer man altså, at misbruget griber om sig, og så er der på et tidspunkt nogle, der afslører det allige-